

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2ObdoV/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200136
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9017200136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Komerční banka, a. s., IČO: 45 317 054, so sídlom Na Příkopě 33, Praha 1, Česká republika, proti žalovaným: 1/ Q. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., právne zast.: AK JUDr. Kvetoslava Kolínová, s. r. o., IČO: 47 240 997, so sídlom Národná 10, Žilina, IČO: 47 240 997, 2/ Ing. N. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., o zaplatenie 1 590 766,44 Kč s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 35Cb/517/1995, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2016, č. k. 2Obo/41/2015-314, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“) čiastočným rozsudkom z 1. októbra 2015, č. k. 35Cb/517/1995-277 rozhodol tak, že žalovaného v 1. rade (ďalej len „žalovaný 1/“) zaviazal zaplatiť žalobcovi 985 000,-- Kč v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia s tým, že o zvyšku uplatneného nároku a o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku (ďalej aj „rozhodnutie“). Uznesením zo dňa 8. decembra 2015, č. k. 35Cb/517/1995-153 súd prvej inštancie konanie proti žalovanej v 2. rade zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v časti nároku uplatňovaného voči žalovanej v 2. rade.

2. V odôvodnení čiastočného rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy 1 590 766,55 Kč spolu s úrokom vo výške 25% ročne zo sumy 1 107 545,33 Kč od 11. 11. 1995 do zaplatenia z titulu zmluvy o úvere. Na základe tejto zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovanému 1/ úver vo výške 1 000 000,-- Kč na vykonanie rekonštrukcie budovy a zariadenia FITCENTRA. Žalovaný 1/ sa zaviazal splácať tento úver pravidelnými štvrtročnými splátkami vo výške 72 000,-- Kč, pričom k zaplateniu prvej splátky malo dôjsť do 30. 06. 1993 a poslednej splátky vo výške 64 000,-- Kč do 30. 09. 1996, kedy zároveň mala nastať splatnosť celého poskytnutého úveru. Postupné čerpanie úveru v prospech účtu žalovaného 1/ vedeného pod č. účtu XXXXXXXXXX-XXXX

bolo vykonané dňa 03. 12. 1992 vo výške 200 000,-- Kč, dňa 22. 12. 1992 vo výške 200 000,-- Kč, dňa 30. 12. 1992 vo výške 200 000,-- Kč a dňa 22. 03. 1993 vo výške 385 000,-- Kč, teda spolu vo výške 985 000,-- Kč. Žalovaný 1/ uznal dňa 29. 05. 1995 čo do dôvodu a výšky existenciu pohľadávky z úverovej zmluvy č. A20045 zo dňa 01. 12. 1995 vo výške 1 395 932,51 Kč, pričom sa túto zaviazal zaplatiť žalobcovi postupne v splátkach vo výške 100 000,-- Kč ku dňom 31. 08. 1995, 31. 12. 1995, 31. 05. 1996 s tým, že zvyšnú časť záväzku žalobca 1/ splatí najneskôr do 30. 09. 1996. Žalobca podaním zo dňa 19. 09. 2013 vzal žalobu voči žalobcovi 1/ späť v časti uplatňovaného úroku vo výške 25% ročne zo sumy 122 545,53 Kč. Z tohto dôvodu zostal predmetom konania nárok žalobcu voči žalovanému 1/ na zaplatenie sumy 1 590 766,40 Kč spolu s úrokom vo výške 25% ročne a úrokom vo výške 25% podľa bodu 8 zmluvy o úvere a bodu VI. Všeobecných úverových podmienok zo dňa 01. 12. 1992. Ku dňu 10. 11. 1995 pozostával žalobou uplatnený nárok z nezaplatenej istiny úveru vo výške 985 000,-- Kč, z neuhradených úrokov vo výške 602 391,47 Kč, poplatkov vo výške 3 000,-- Kč a z debetného zostatku vo výške 374,97 Kč. Podľa zmluvy o úvere sa žalovaný 1/ zaviazal zaplatiť úroky podľa základnej sadzby 11,90% ročne a úrokovej sadzby 2,60% ročne, spolu teda s úrokom vo výške 14,50% ročne. Za porušenie povinnosti splácať úver žalovaným 1/ v dohodnutých lehotách dohodli zmluvné strany právo žalobcu zvýšiť túto úrokovú sadzbu z neuhradených čiastok až na základnú sadzbu Komerčnej banky + 30% ročne. Zvýšená základná úroková sadzba vyplýva aj z článku VI. Všeobecných úverových podmienok zo dňa 01. 12. 1992.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobou uplatňovaný nárok je v plnej výške dôvodný, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti čiastočného rozsudku z 1. októbra 2015, č. k. 35Cb/517/1995-277. Námietku žalovaného 1/ o neplatnosti uznávacieho prejavu z dôvodu nesplnenia hmotnoprávných podmienok uznania dlhu ako prejavu vôle dlžníka uznať záväzok na základe neexistencie bližšej špecifikácie sumy vyčíslenej v tomto uznávacom prejave súd prvej inštancie neuznal dôvodnou argumentujúc, že pre uznanie dlhu v zmysle obchodnoprávnej úpravy nie je požadované tak určenie výšky, ako ani právneho dôvodu existencie takého dlhu; plne postačuje, že z obsahu uznávacieho úkonu je uznávaný záväzok bezpečne identifikovaný, a to napríklad s odkazom na zmluvu, pričom týmto spôsobom možno uznať aj časť záväzku (ako je tomu aj v predmetnej právnej veci). Súd prvej inštancie rovnako dodal, že žalovaný 1/ dôkaz o neexistencii uznaného záväzku v konaní ani vôbec nepredložil. Rovnako súd prvej inštancie neuznal dôvodnou námietku žalovaného 1/, podľa ktorej zmluvu o úvere zo dňa 01. 12. 1992 podpísala osoba riaditeľa pobočky bez dispozície k takémuto úkonu, čo má podľa názoru žalovaného 1/ za následok neplatnosť tohto právneho úkonu, a to s poukazom na skutočnosť, že zmluvu o úvere uzavrel žalovaný 1/ so žalobcom zastúpeným Ing. G. P. ako riaditeľom pobočky v meste Frýdek - Místek. Podľa súdu prvej inštancie samotná skutočnosť, že zmluvu o úvere za žalobcu podpísala osoba splnomocnená k takémuto úkonu oprávneným pracovníkom (riaditeľom pobočky banky), ktorý konal za právnickú osobu, bez ďalšieho nespôsobuje jej neplatnosť. Z pracovnej náplne H. X., zamestnankyne pobočky komerčnej banky vo funkcii vedúcej zo dňa 28. 02. 1992 nesporne vyplýva, že menovaná osoba bola okrem iného poverená a oprávnená poskytovať krátkodobé, strednodobé a dlhodobé úvery, pričom za riadny výkon svojej funkcie bola zodpovedná práve Ing. G. P. ako riaditeľovi pobočky komerčnej banky. K námietkam žalovaného 1/ ohľadom vedenia pohľadávky na viacerých účtoch, na ktoré mali byť prevedené sumy vo výške 475 101,19 Kč, resp. 37 275,68 Kč súd prvej inštancie uviedol, že žalobca poskytol žalovanému 1/ úver na úverový účet č. XXXXXXXXXXXXXXX/XXXX, pričom na namietaných účtoch boli žalobcom vedené pohľadávky po lehote splatnosti, úroky z týchto pohľadávok a poplatky k uvedenému úveru.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodujúci na základe odvolania podaného žalovaným 1/ rozhodol rozsudkom zo dňa 29. novembra 2016, sp. zn. 2Obo/41/2015-314 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi aj skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, pričom uviedol, že z predložených dôkazov nie je sporná platnosť uzatvorenej zmluvy o úvere, ani že dlžníkovi bol úver poskytnutý a že dlžník nespĺnil zo zmluvy u úvere vyplývajúci záväzok splatiť úver. K námietkam žalovaného 1/ odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia osobitne zaoberal každou jeho námietkou vznesenou počas konania vo veci samej a svoje odôvodnenie hodnoverným spôsobom oprel o zistený skutkový stav v súlade s § 387 zák. č. 160/2015

Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalovaný 1/ nespochybnil v konaní žiadnym hodnoverným dôkazom výšku základu žalobou uplatňovaného nároku. V konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané čerpanie úveru realizované prostredníctvom pripísania peňažných prostriedkov na účet žalovaného v štyroch splátkach v celkovej výške priznaného základu v sume 985 000,-- Kč. Nepredloženie originálov výpisov z účtu, týkajúcich sa predmetných splátok namietané žalovaným 1/ odvolací súd nepovažoval za natoľko závažné, aby tieto mali za následok nedostatočné preukázanie výšky čerpania úveru žalovaným 1/ vzhľadom na listinný dôkaz označený ako zápis zo dňa 29. 05. 1995, obsahom ktorého je uznanie pohľadávky žalovaným 1/ vo výške 1 395 932,51 Kč, vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. A 20045 zo dňa 01. 12. 1992.

5. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie v časti námietky žalovaného 1/, ktorou spochybnil platnosť zmluvy o úvere z dôvodu jej podpísania riaditeľom pobočky, resp. poverenou pracovníčkou banky, ako aj namietol chýbajúci údaj povinnosti splatiť dlh, nakoľko súd prvej inštancie sa touto námietkou dostatočne zaoberal a túto odôvodnil. S poukazom na § 13 ods. 1 a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“) je zrejme, že v posudzovanej veci konanie riaditeľa žalobcu (t. j. uzavretie zmluvy o úvere) vyplýva z obvyklosti jeho funkcie a s ňou spojenou pracovnou činnosťou. To isté platí aj o jeho poverení podpísať zmluvu o úvere udelené inému zamestnancovi pobočky, ktoré sa v danom prípade nemusí preukazovať osobitným splnomocnením riaditeľa; v zmysle uvedeného je teda zrejme, že prejavená vôľa (vyložená v zmysle úmyslu konajúcej osoby) bola jednoznačná a nie je z nej možné vyvodiť neplatnosť právneho úkonu tak, ako to namieta žalovaný 1/. Vo vzťahu ku námietke premlčania vznesenej žalovaným 1/ odvolací súd podotkol, že žalobca žalobou uplatnil zaplatenie sumy 1 590 766,44 Kč pozostávajúcej zo štyroch častí bez označenia istiny a úroku. Uplatnená výška istiny v sume 985 000,-- Kč bola zrejma zo žaloby a priložených listinných dôkazov: výpisov o čerpaní úveru, výzvy na predčasné splatenie poskytnutého úveru zo dňa 24. 08. 1994 a prehlásení o výške pohľadávok zo dňa 10. 11. 1995. Preto, ak špecifikoval takto uplatnenú istinu podaním zo dňa 17. 09. 2013, nejde o uplatnenie „nového nároku“ tak, ako to predpokladá žalovaný 1/, avšak len o špecifikáciu nároku riadne uplatneného žalobou. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 13. marca 2017 žalovaný 1/ dovolanie. Prípustnosť dovolania dovolateľ odvodil z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v nadväznosti na § 432 ods. 1 CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušil, vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a zároveň mu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho spravodlivé rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Dovolateľ má za to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav a ani náležitým spôsobom neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom jeho právne posúdenie veci bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. V danom prípade teda dôvodí, že došlo k zlyhaniu v aplikácii a interpretácii práva, pričom cituje aj relevantnú judikatúru Ústavného súdu SR (IV. ÚS 499/2011-25, v spojení s I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99 a III. ÚS 356/06)

8. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je v súlade s § 393 ods. 2 a 3 CSP, nakoľko odvolací súd odôvodnenie napadnutého rozsudku založil iba na formálnom opise žaloby, odvolania a vyjadrenia žalobcu bez vlastného právneho odôvodnenia svojich záverov, pričom v ňom rovnako absentuje argumentačne dostatočne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Rozhodnutie súdu musí takisto v zmysle čl. 46 Ústavy SR obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby súd uviedol, prečo ich za takéto považuje, možno považovať v spojitosti s nesprávne vyhodnoteným skutkovým a právnym stavom zo strany súdu za arbitrárne, pričom takéto rozhodnutie zároveň nie je náležitým spôsobom odôvodnené a neposkytuje odpoveď na všetky otázky, ktoré sú pre

danú sporovú vec kľúčové. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nie je v súlade s § 393 ods. 2 a 3 CSP, čím došlo k porušeniu procesných práv dovolateľa, pričom svoju právnu argumentáciu opiera aj o obsah nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 26/1994.

9. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného 1/ vyjadril podaním zo dňa 26. júla 2017. V ňom uviedol, že v prvom rade považuje dovolanie žalovaného 1/ za nedôvodné, nakoľko smeruje len voči odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu, čo má za následok jeho neprípustnosť. Dodáva, že odvolací súd sa svojim rozhodnutím nijak neodchýlil od rozhodovacej praxe tak, ako tvrdí žalovaný 1/, ktorému navyše nebolo nijak znemožnené uplatňovanie svojich práv. Preto nie je možné konštatovať, že došlo k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces. Zo samotného obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaný 1/ len opakuje námietky, ku ktorým sa žalobca vyjadril už skôr a ku ktorým svoje stanovisko zaujal tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, pričom žalobca sa s ich konštatovaniami plne stotožňuje. V nadväznosti na podrobné vyjadrenie k dovolaniu navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ zamietol.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 1/ zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť ako neprípustné.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou úpravou, treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu vydané po 30. 06. 2016, v ktorých opakovane vyjadril aktuálny záver aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Aj za účinnosti CSP je opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

12. Žalovaný 1/ prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a ust. § 420 písm. f/ CSP.

13. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola riešená v uznesení veľkého senátu najvyššieho súdu zo dňa 19. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti podľa § 420 CSP.

16. S odkazom na § 48 ods. 3 CSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senát dovolacieho súdu rozhodujúci vo veci, záväzný, preto sa dovolací súd v tejto veci obmedzil na posúdenie dôvodnosti dovolania žalovaného 1/ podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

18. Žalovaný 1/ poukázal na splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je súladný s § 393 ods. 2, 3 CSP, nie je dostatočne odôvodnený, neposkytuje odpoveď na všetky kľúčové otázky a na tomto základe považuje rozsudok za arbitrárny.

19. Vzhľadom na vymedzený dôvod dovolania, dovolací súd prípustnosť dovolania skúmal výlučne s poukazom na § 420 písm. f/ CSP.

20. K namietanej zmätočnosti a arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd vyslovuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného stupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/95). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na to, že ani čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (Garcia Ruiz proti Španielsku). Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

21. Dovolací súd nezistil žiadne právne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok spochybnenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska jeho procesného postupu v odvolacom konaní. Dôvody, ktoré udáva dovolateľ na odôvodnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené a nezakladajúce prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za zrozumiteľné, jasné a dostatočne odôvodnené v súlade s § 393 ods. 2 CSP.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, preto dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.